

Zatmění

Sebastien

Blankytným nebem havran krouží.
Strach bez pozvání kraj souží.
Kradmý stín, jak pár hadích kůží, tiše spoutal nás.

Zádušním davem bázeň kráčí.
V portu krůpějích rty smáčí.
Fortuna hru svou roztáčí, mlčky poutá nás.

Sám pomník svůj postavím.

Zatmí se v nás jednou, pak země přijme prach.
Každý ve chvíli svou, překročí práh.
Bože dej ať se žal můj zkrátí.
V kraji zmítaném šílenstvím, den soudný schází.

Bezbranným tichem tony bloudí.
V melodiích dnů, jež soudí.
Kamenným chladem, navždy rmoutí.
Dým, co doutná v nás.

Sám pomník svůj postavím.

Zatmí se v nás jednou...

Slzavý otčenáš, na rtech dnes máš, při loučení.
V prastarých kronikách, svůj příběh poznáš, v den poslední...

Zatmí se v nás jednou...